

פרק השבעה על פי ה"שם משמוראל"

פרק ב' ל'

ט' ג' ק' ג' לאו' צ' צ'

רעים. ובלעם שרצה לגורש מעוזה זו ומועזה ב מבואר במד"ר הינו ע"י שלא יכנסו לאرض לא קיימו המצוות הتلויות בארץ, כי כבר נודע שעוזה בשהוא בגוף ונפש בא לאדם ע"י הזכוכות הגוף להיות שווה לנפש, והוא ע"י מצוות מעשיות שעושה הגוף, ובאם לא יכנסו לאرض ייחסו להם המצוות המעשיות, כי כל המצוות המעשיות. עיקרן הן בארץ, כמ"ש הרמב"ז ול ברש"י ובaban עוזה כי המצוות הן משפט אלה הארץ עכ"ל יעיש, אף שיוכנו לעולם הנשות לא יזכור לעוזה בשהוא בגוף ונפש. כן ח' רצונם. ובאמת כי תכלית ביתא האדם לעולם הוא היא לעסוק במצוות מעשיות כי לנשמה לא חסרו השגות אף טרם בואה לעולם הזה, ובואה לעולם הזה הוא רק לוקך את הגוף גם כן, וכל הארץ ומלאת לא נבראו רק מבני ישראל שנקרואו ראשית. וזה שאמר בלעם בעצמו אח'כ ושיבח את ישראל מני מהנה עפר יעקב, אלו המצוות שמקיימים בעפר לא תחרוש בשור ובחמור, ככלאים, אפר הפרה, עפר סוטה, ערלה, ומספר את רובע ישראל הריבעה שלחונה מי יכול למנות שהוא חוטפות ומחבות את המצוות. ותאמיר לה המעט קחן את אישין הנה אמרתי בלהה בוא אליהם ותרא לאה כי עמדה מלות, ותקח שרית אשת אברם את הגד (מד"ר פ"ב ס"ג י"ט), הינו אפי' דברים שהן בתכלית החומריות יש כה בישראל לעשומם כולן קודש, היפוך כוונות בלעם ובלק ימ"ש שלא היו שיכים לישראל ענינים זהום, אך אדרבה גם כל חומר בעוזה זו שייך לישראל, אבל לא ח'ז'ו לך אותם לעצם להתגים בהם רק הכל עבר כבוד השicity, ובתפליה שמתפלליין בר'ה וביהוכ"פ זכרנו לחיים אנו אומין למען אלקים חיים, וכן בברכת המזון ואל יחשר לנו מזון לעולם ועד בעבור שם הגודול:

ט' ג' ג' ה' ג' ג' ג' ג' ג' ג'

הנתה הגוף להתגים בהן אין בה אפי' מstackpath מיוחדת, א'כ מחתמת המצוות וההלך שSEMBURIIN את כחות הרע, לשוא כל עבودת הרשעים האלה. להכניס כחות התומאה בדברים הגשיים, וזה כשראה ממצוות שהן מקיימות בעפר רפו ידיו ונחפה הקללה לברכה:

ויש עוד לומר שכדין המצוות השן בדברים המגשיים שאין מניחין להתגים, כן נמי ביחיד שבת לעוימת ימי המשעה, שבטעז העבודה והטרדה בעניני העולם הוה מביאה להתגים, אך נתה אמרו זיל דכל ביטר משבעה ימים הוא עראי, עכ' נינת שבת אחת לשבעה כדי שלא יהיה שבעה ימי המשעה ייחדיו שיחשב קבועות אלא ששת ימי המשעה בלבד שאין בהם קבועות למען לא יתגשמו:

כ'כ:

וינה במדרש (מד"ר פ' י"ז ס"ה) לא הניח הקב"ה דבר שלא נתן בו מצוה לישראל יצא לחזור לא תחרוש בשור ובחמור, לזרוע לא תורע כרמך כלאים וכן בכל דבר זובר, והינו שמות התורה שיש בכל דבר ודבר אינה מניחם להתגים, כי ההלכות שבתורה מבערין את כל כחות הרע המגשיים, עכ' תמצוא שבנענים שהם מגשים ביזור יש בהם ממצוות והלכות ביזור, עבותה האדמה מונשת את האדם במדרש (בר' פ' ל"ז) מונשת את האדם במדרש לא שלא יכנסו לארץ, שלשה הם שהיו להטין אחר האדמה ולא נמצא בהם תועלת קין נח ועויה, עכ' יש מצוות דרבות והלכות מרובות כל סדר ורעם, וכן סדר נשים ומסכת נדה וכן טבע החומר לגשם ניתן כל סדר מועד, וכן משה וממן ניתן כל סדר נזיקין, לעומת שמות ממצוות ספר תורה תפלין ומזהה וציתת שאין בה שם

שנת תרכ"ע

להבין מוחשכם של בלעם ובקליהם יוכל לטל כל מה שפועל האבות במעשייהם ובנטיגותיהם. הלא בלעם ובקל חכמים להרע היו ולא טפשים שיסברו כואת, ועוד שאמר שמא אפתנו להקב"ה, שוגם הקב"ה יתרצה לזה, להמלחף האומה הקדושה זאת שקבלו תורה תיבר' באומות העולם. שאמר בלעם שהקב"ה יהא נعبد מכל האומות מבואר במד"ר:

ונראה הענן דנהגה במד"ר ואגרשנו מן הארץ איני מבקש אלא לגרשם שלא יכנסו לארך. ולכאורהינו מובן מה אייפת ל' בלעם, הלא לא על המואבים והלו, ומה עני לו אם יכנסו לארץ או לא. אך הנה תכלית הכוונה שיבאו ישראל לארץ היא שיקימנו. המצוות הבלתיות בארץ, ומה יודרך גם החומר שבארץ ויתקדש כל כדור הארץ, וכמ"ש אדרומ"ר הר'ים זצלה"ה מגור השמים שם שלה' והארץ נתן לבני אדם, הכוונה שיעשו מהארץ שמים, ומובן שגם כל השפע הי' כולל קדוש, ואיה המתפרנסים מהתמציאות הי' ג'כ' צריכים להיות נכנים לקדושה, כי אם לאו לא יהי להם שום שפע כלל, ואו היה מוכרים לעזוב את דרכם הרשע והמונע מען יהיו ראויים לקבל שפע מהקדושה ובאם לאו לא היו יכולים לקבל כלום, וכמו שיח' באמת לעתדי לבוא מבואר בזורי' (ימ') וה' אשר לא יעללה מאות משפחות הארץ לא ירושלים להשתחוות גו' ולא עליהם יהי' הגוף. וכך וזה הכוונה שכן יהי' תיכף בבוא ישראל לאארץ. אך מפתחתה לא יוכו עדין ישראל לזה ע"ד בית מישחנו בב'א. וזה יהי' רצון בלעם שלא יכנסו לארץ רק ישארו במדבר, אף שיטופפו תחת ענני הכבוד ושיאכלו המן וישתו מי בא, אך דבר לא יהי' להם מעוזה לען ישראו האיה למלאות תאותיהם החומריות בדברים

מ' מהנה עפר יעקב וגוי. בראש' אין חשבון במצוותיהם מקיים בעפר לא תחרוש בשור ובחמור, לא תורע כלאים, אפר פרה ועפר סוטה וכיוצא בהם. עכ' נראה במדרש שכונות הרשעים הללו הייתה להפריד הגשמיונות שלא יהי' בה שום חלק רוחני וקדושה, ויטלו ישראל חלק הרוחני בלבד אפי' לישב תחת ענני כבוד ואלכול מן, והם יטלו את הגליונות מתונף בטנופא דהאי פ' עלא. וזה שאמרblk ואגרשנו מן הארץ ובמדרש שאנו מבקש אלא שלא יכנסו לארץ היפוך הכוונה אלquit לעשרות מהגליונות רוחניות, ושיתקדש גם חומר הארץ והינו עכ' ישראל עוסקים בדברים הגשמיים בקדושה ובתורתה בוזה מכנים קדושה גם לגשם, והם רצוי להכenis כחות התומאה בכל הדברים הגשיים עד שבלחתי אפשר יהי' לישראל להתקדש בעשויים הדברים הגשיים.

שם יג'ן משמווא'

בלק

ל. גלווע דין ענדם גאנט

האל 60

ולפי האמור יתישב לי דקדוק בדברי רשי זיל כسامר לו המלאך לך עם האנשים פירשי בדריך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו, ולמה לא פירשכו לעל כسامר לו הקב"ה קום לך אתם, ובאמת שבמדרש אתה בפסוק אם لكרא לך באו האנשים קום לך אמר מיכן אתה למד שבדרך שבדרכ ש אדם רוצה לילך וכו', ולמה שינה רשי מדברי לפיה דברינו יש לומר שדעת רשי שדברי ו/ה המלאך נלמד עוד יותר כי שם כתיב "אתם" ונכל לומר שהכונה היהת שיצית לילך אתם זה אין רע נני, ע"כ שיכל את ידיו ופירש זה בדברי המלאך שכתיב "עמ'" האנשים, שמות מוכרכה לומר בדברך שהאדים רוצה לילך וכו', עם זה רמו לו עוד שאלתו יהיו עמם בשוה להם לי אברה מן העולם כברשי, ודברי רשי אלדי סיווע לדרכנו בחרות מלת עמם ננ"ל:

ומזה לימוד גדול לכל אדם כשבא לעסוק בדבר הרשות שיהי בבחינת "את"

ולא בבח"י "עמ'", והדברים מבוארים :

שנת תרעע

אם לקרו לא באו האנשים קום לך אתם. ובאנו ערוא אמר הגאון זיל אם יטען טוען ויאמר אחר שאמר הר' לא תלך עמהם איך אמר קום לך אתם וכו' יעוז'. וכבר דברו בזה כל המפרשים. אומר אני באימה שמקומות הניחו לי, ובמוח"כ קושיא מעיקרא ליתא. דוגנה כבר דיקנו מדברי חכ"ל הפרש הרואת מלת "את" מלת "עמ'", דעת משמע טפל לזה שנזכר ממנה ועם משמע בשווה לו אמרם זיל (פסחים כ"ב:) את בשרו את הטפל לששו, ואילו עמק דרשו זיל (קידושין כ') עמק במأكل ועמק במשתה שלא תהא אתה אוכל פת נקי' והוא אוכל פת קבר, וכבר הבאנו עוד דאיות ברורות שכן היא דעת חכ"ל. וונגה בכאן נמי מלת עמם מורה בשוה להם, היינו שהחיי דעתו ורצוינו כדעתם ורצויהם. וזה שההוירו בראשונה לא תלך "עמם", אבל באחרונה אמר לך קום לך אלקים וכתיב בו וילך "עמ'" שרוי מואב, והוא שפירשי' לבו כלבם שוה, ולפי דרכנו דיק לה מדכתיב "עמ'" ולא את שרוי מואב, וע"ז כתיב ויחיר אף אלקים כי הולך הוא וכמ"ש הספרינו עי"ש:

ט. איזא דען גאנט נטע גאנט

ויאמר בלעט לאחנן כי התעללת בי לו יש חבר בידי כי עתה הרגנית. ויש להבין מדוע לא נתפעל ולא נתרגש מפה זה שדברה התאנו. והשיב לה קשות ולא שם אל לבו להבין כי לא דבר רק הוא אלא מן השמים עכובחו שלא ילך או לזראותו דעת כי הפה ברשותו ית"ש וכן שמו פה לבליך מדבר כן יסיר את שפת המדבר:

ונראה עפ"ם שהجيد כ"ק אבי אדומו'

וצלה"הה שלמלחמת עמלק היהת צריכה להיות דוקא קודם מ"ת, כי בא מיתה קליפת עמלק שליטה לא היו מועלות כל הנפלאות של מ"ת ועל הכל הי השקר של עמלק מכסה ולמצוא תירוץ על כלום. ע"כ נוצר להתlikelihood את עמלק מקודם כדי שייהי החושים שבאים חפשים. ע"כ"ז. והנה בזה"ק שאותיותיו של עמלק פתוכות בכלך ובבלעם שתים האחרונות של בלעם הון הראותונות של עמלק והן מלת עם, ומלה עם פירושו מלשון גחלים עוממות והוא לשון קוירור וחושך, וזה ה' בעוכריו של בלעם שטווח מראות עיניו ולא שם לבו להבין את אשר לפניו. וזה לימוד גדול לכל איש שבעוד קליפת עמלק שהיא קליפת השקר שליטה עליו אי אפשר להתרגש ולהתפעל בדבר של קדושה כראוי. וידוע בפדר"א שבשתת הוא האיפוק עמלק. ע"כ שבת הוא זמן התהווורות ורגש הנפש לכל איש:

ט

ט

ט. איזא דען גאנט נטע גאנט